

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

Parodoksa

(Dalje.)

X.

Kdor mnogo misli in malo stori,
Koristen préveč nobenemu ni.
Da mnogim v prid so tvoji napôri,
Le mnogo misli, več pa še stôri!

XI.

Brez srca na svetu sicer ni človek nobeden,
Na pravem pa mestu mej stó ima ga le jeden.

XII.

„Ne maram bogastva“ kriči
Jih pač mnogo mej nami;
Na pernici vendar leži
Raje vsak nò na slami.

XIII.

Marsikdo po daljnem svetu išče sreče,
Mej tem ko po lastnem dvoru se mu šeče.

XIV.

Ni vsak svetnik, Ne vsak hudnik,
Kdor se svêti, Kdor zna kléti.

XV.

Če dan bil bi vsaki vè tednu nedelja,
Na svetu ne bilo bi toli veselja.

XVI.

Življenje naše boj je ljut,
In boj je tu naše bivanje
A če je vsakemú i krut,
To važno je, stvarno uprašanje.

XVII.

Kdor preveč izbira,
Izbirek dobi,
Kdor preveč prebira,
Navadno znorí.

XVIII.

Če pesniku rime gladko tekó,
Če ritem je vedno lahek celó,
Naj nikdo ne misli, da dela brez truda,
N-obdelana zemlja le pusta je gruda.

XIX.

„Delavec vsak plačila je svojega vreden“,
To je že stara in znana resnica,
Vendar najbolj je ravno le delavec beden,
Njemu najhuja godi se krivica.

XX.

Srečni se lahko tolaži: „Ni rože brez trna“,
Če po sreči ga nesreča zadene,
Kadar berača zadeva pogibelj prečrna,
Zanj mej trni pač ni rože nobene.

XXI.

Če sam si nesrečen,
Nesreče ti drugim ne želi,
Če sam trpin večen,
Nad srečo se družih veseli.

Naj, bralec, ne lomi preveč te srd,
Če slog paradoksov malo je trd,
Če nisem besede prave ujel,
Da vselej bi misel pravo zadel.
Saj lovec i meni zadel da je srno
Če prav ni do nje priletelo ni zrno.

J. C.

Zla žena.

Iz srbsčine prevel Vaso Petričić ml.

Nekje potoval je človek z ženo, pa je krenil preko skoro pokošene livade; ondi reče človek: „Ala žena, kako je ta livada lepo pokošena.“

A žena: „Kaj ti je vendar palo na oči, da ne vidiš, da to ni pokošeno, nego striženo!“

Pa zopet človek: „Bog se usmili, žena! Kako se more livada striči? to je košeno, saj vidiš red.“

In tako, človek dokazujoč, da je košeno, a žena, da je striženo, skregata se in človek udari ženo, pa začne upiti, da naj molči; a žena stopi poleg poti kraj človeka, pa mu pomoli dva prsta pod nos in strižoč ž njima kakor s škarjami začne upiti: „Striženo! Striženo! Striženo! Idoč tako poleg poti in ne gledajoč pred se, nego človeku v oči in na svoje prste, naleti na neko jamo, katera je od zgoraj bila pokrita z redo in pade v njo. Ko vidi človek, da se ona zvrne in pogrezne v jamo, reče: „A! prav se ti godi! Pa odide svojim potem, ne pogledavši v jamo.“

Čez nekaj dnij usmili se človek in začne sam k sebi govoriti: „Hajdi, da jo izvlečem, ako bode še živa! Kakor je, tako je; a morda se bode kaj poboljšala za naprej“; uzame torej vrv in odide nad jamo, pa spusti vrv v jamo in začne kričati, naj se prime za vrv, da jo izvleče. Brž ko opazi, da se je vrv napela, pa potegne.

Ko izvleče konec vrvi malone do roba jame, — pa kaj vidi: namesto žene, obesil se je na njo hudič, na jedni strani bel kakor ovca, a na drugi črn, kakor tudi je po navadi. Človek se uplaši, pa hoče spustiti vrv, ali hudič zakliče: „Drži — da si mi po Bogu brat! izvleci me ven, pa me ubij, ako mi nočeš življenja podariti, samo da me rešiš od tod!“

Človek prime in izvleče hudiča. Hudič hitro upraša človeka, kaka sreča ga je sem dovela, da ga reši in kaj je iskal v tej jami; a ko mu človek pove, da se mu je tukaj pred nekoliko dnij pogreznila žena in da je zdaj prišel, da jo izvleče, zakliče hudič: „Kaj, pobratim, za Boga! Pa to tvoja žena? in ti si mogel ž njo živeti! In zopet si prišel, da jo izvlečeš! Glej, jaz sem pal v to jamo pred toliko dnij, pa mi je od začetka res teško bilo, a potem sem se navadil kolikor toliko; ko pa pride ta prokleta žena k meni, malo da nisem erknil od njene hudobe: ugnala me je v kot, pa vidiš, kako mi je osivela ta stran, katera je bila proti njej obrnena, samo od njene hudobe! Pusti jo za Boga! Ostavi jo tu, kjer je; a jaz te bodem naredil čestitega, ker si me rešil od nje“, — pa izpulil iz zemlje jedno bilko in jo da človeku: „Na to bilko, pa jo dobro shrani; a jaz idem, pa bodem šel v hčer tega in tega carja; iz vsega carstva bodo prišli zdravniki, duhovniki in menihi, da bi jo ozdravili in mene izgnali, ali jaz ne idem prej iz nje, dokler ti ne prideš. Ti se pa naredi za zdravnika, pa pridi, da jo zdraviš in samo okadi jo s to bilko, pa bodem brzo izšel; potem ti bode car dal svojo hčer in te uzal, da ž njim caruješ.“

Človek uzame bilko in jo shrani v torbi, potem se poslovil od pobratima in vsak ide svojo pot.

Čez nekoliko dnij razširi se glas, da je bolna carjeva hči; hudič jo je obsedel. Zberó se iz vsega carstva zdravniki in duhovniki in menihi, ali zastonj; nobeden ni mogel nič pomagati.

Takrat uzame človek torbo, v kateri je bila bilka, obesi jo okolo vratu in poprime palico, pa jo mahne peš v carsko stolico, naravnost v carjev dvor.

Ko se približuje sobam, v katerih boluje carjeva hči, vidi zdravnike letati sem ter tje; duhovniki, menihi in vladike beró molitve, devajo v sveto olje, molijo v gilije in kličejo hudiča, da naj izide, a hudič kliče ravno tako iz dekleta nazaj in roga se jim; tudi on gre tja s svojo torbo, ali ga ne pusté noter; potem odide v hišo kar naravnost k carici, pa ji pove, da je tudi on zdravnik in da ima bilko, s katero je on izgnal do sedaj nekoliko hudičev. Carica, kakor vsaka mati, je radi tega vsa srečna in hitro ga odvede k hčerki v sobo.

Ko ga hudič zapazi, reče mu:

„Ali si ti tukaj, pobratim?“

„Tukaj sem.“

„E dobro! Le naredi, kakor sem ti rekel, pa bodem izšel; a ti pa ne smeš več hoditi za menoj, kjer se oglasim, kajti to ne bode dobro“ (to vse sta govorila tako, da nobeden drugi ni mogel slišati in razumeti kakor njiju dvojica).

Človek izvleče svojo bilko iz torbe, ter okadi dekle, — in res, hudič izide in dekle ostane zdravo kakor riba v vodi.

Vsi ostali zdravniki so osfamočeni in hitro se razidejo na vse strani; človeka pa objameta car in carica kot svojega sina, pa ga peljeta v oblačilnico, preoblečeta ga in mu dasta jedino svojo hčer in polovico celega carstva.

Čez nekaj časa obsede pa ravno tisti hudič hčer družega, večjega carja, ki je bil temu sosed. Ido po vsem carstvu iskat ji zdravil, a kar nič ne najdejo, spomnijo se, kako je bila tudi sosednega carja hči tako bolna in da jo je izdravil nek zdravnik, ki je sedaj zet njegov. Napiše tedaj oni car svojemu sosedu pismo in ga prosi, da mu pošlje tistega zdravnika, kateri mu je hčer izdravil, da izdravi tudi njegovo nčer od jednake bolezni, pa mu bode dal, vse, kar bode le zahteval.

Ko to car pove svojemu zetu, spomni se ta, kaj mu je rekel pobratim na razstanku in da ne sme iti; začne se tedaj izgovarjati, da je že vrgel proč zdravilo in da ne zna več zdraviti. Ko to odgovore sosednemu carju, pošlje ta drugo pismo in piše, da bo vzdignil vojsko in začel boj, ako mu car ne pošlje svojega zdravnika.

Bravši to pretjnjo, reče car svojemu zetu, da drugače ne more biti, nego da je treba iti. Ko se carjev zet vidi v taki zadregi, napravi se in odide.

Ko pride pred carjevo hčer, začudi se hudič in zakliče: „A, pobratim! Kaj hočeš pa ti tukaj? Ali ti nisem rekel, da ne hodi več za menoj?“

„E, pobratim moj!“ reče na to carjev zet, „jaz nisem prišel, da te izženem iz carjeve hčerke, ampak te iščem, da te uprašam, kaj bodeva zdaj? izlezla je moja žena iz jame, pa če mene išče, no pa naj bo, to nič ne de; ampak tebe! ker mi je nisi dal izvleči iz jame!“

„Kaj vraga! Tvoja žena ven izlezla!“ zaupije hudič, in skoči iz carjeve hčerke, steče tja v sinje morje in nikoli več se ni vrnil med ljudi.

Po telefonu z Dunaja.

Ko je govoril Taaff

Bil Plener je ves „paff“.

A „paff“ smo tudi mi

Ker se nam močno zdi:

Da bode isti „špas“,

Ko vrsta bo na nas.

Izpod Soviča.

(Izv. dop.)

Pretekle dni imeli smo izredno zabavo. Tako še ni bilo, odkar smo poslednjikrat klali. Bil pa je tudi povod izreden. Uradnik W. plovil je dolgo vrsto let po morji politiškega črnila in obligatne sipe ter naposled srečno priplul v luko, kjer vsacega tacega brodnika čaka znana „modra pola“.

Mož si ni stekel blestečih zaslug, tudi noben red ni dičil njegovih prs, bil pa je tolik obožavatelj domačega miru, da je vsak prvi dan meseca vso svojo plačo izročil drugi svoji polovici, katera mu je potem vsak dan odštela desetico ali pa celó dvajsetico, kakor je v pratiki vreme kazalo. Da je tak človek živel v Čini, odlikovan bi bil že davno z zmajevim redom, v nekdanjem Reuss-Greiz-Schleitz-Lobenstein dobil bi bil „Hausdrachenorden“, ali bi mu pa bili rekali „Sie-Mandl“, pri nas pa smo dejali, v tej hiši je ženski „komando“.

Ko se je raznesla vest, da je mož srečno umirovljen, čestitalo se mu je od raznih strani in sklenilo se je celó, da se mu priredi takozvani „Valete“. Modra pola je že tacega napora vredna. Če ne družega, treba uvažati to, da je umirovljenec družemu prostor napravil in da je zmirom — vsaj za krčmarja — dobro, ako več ljudij zvečer v krčmi skupaj pride.

Zgodilo se je tudi tako. V gostilni Ksadtovi prišli so zvečer vkupe vsi naši gospodjé. Fekete njim na čelu. Prišli so vsi, se drug drugemu primerno priklonili, potem pa se začeli ozirati okolu, a kmalu zapazili, da slavljenca, najnovejšega umirovljenca ni mej njimi. Gledajo, iščejo, vse zaman! Ni ga, pa ga ni! Nastanejo dolgi obrazi, Feketov nosek postajal je še manjši in kaj slabo zastopal mesto, kjer bi se imeli videti vsi oni dolgi nosovi, katere je njegov gospodar v svojem uradovanji že dobil.

Položaj bil je mučen. „Valete“ brez slavljenca je vender jako nenavaden, čuden, stvar je skoro smešna. Dolgo si ne vedo pomagati, naposled pa se vender usedejo k mizi in se začnejo krepčati s pilom in jelom. In tedaj je sv. Duh obsenčil Feketa, dvignil se je kvišku in ves oduševljen nagovoril prisotno gospodo:

„Presrčno me veseli, da smo se zopet jedenkrat vsi vkupe zbrali!“

Tem duhovitim besedam sledilo je toliko ploskanja, da sem ves ostali govor preslišal, a konstatoval, da se je „valete“ vršil „dobrega volja“. Umirovljeni W., kateremu njegova boljša polovica ni dala dopusta, sicer ni bil prisoten, a marsikdo je v duhu pil na Feketov odhod. Od tod toliko oduševljenje. Kaj še le, kadar se bodo čuli zvonci!?

Črnilovič.

Človek je kakor jablana.

Najprej se usaja,

potem cvete,

nosi sad —

Filozofija ljubezni.

(Iz zapiskov starega hipohondra.)

Zaljubiti se je treba pogostoma, zaročiti redkokdaj, poročiti pa nikoli.

Modrovanje nekega turčina

(ali tudi kacega družega lenuha.)

Ako delam, bodem kaj imel, — ako ne delam, ne bodem imel ničesar.

Toda v slučajih, — da ne delam — kje ostane zaslužek, katerega bi s svojim delom dobil?

Zaslužek ostane za druge. Ako pa delam, je stvar zopet taka: Kolikor jaz več, toliko drugi menj. Za kolikor se jaz obogatim, za toliko obubožajo drugi.

Je li to pošteno? — Nikakor!

Zatorej ne bodem delal, nečem, pa nečem!

naposled pa se trga.

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Izvemši solčno Gorico, kjer neizprosni Mahnič vihti svoje „krvavo stegno“, kakor nekdanj svetopisemski Samson svojo oslovsko čeljust, zavlada je po Slovenskem narodni mir. Skoro vse je tiho in mirno in da imamo mi svojega Götheja, bi o položaji zopet lahko ponavljal znane krasne stihe:

„Ueber allen Gipfeln
Ist Ruh!
In allen Wipfeln
Spürest du
Kaum einen Hauch!“

Vender bi pa taka sodba o položaji bila prelaskava, preveč vročekrvna. Tišina namreč ni naravna, za njo tiči vihar, ljut vihar. Že se nam kažejo znamenja. Klerikalni dnevnik začel je že razobešati Mahničeve zaupnice, češ, še je žarjavice v pepelu in pristaši njegovi privoščili so si še drugo veselje, politično društvo na katoliški podlagi.

Klerikalna gospoda posnema v tem Bismarcka in druge mogotce. Železni kancelar tudi v jedno mer zatruje, da je mir zajamčen, navzlic temu pa se vedno silneje oborožuje. „Si vis pacem, para bellum“ je tudi njim načelo. Sklenili so „kompromis“, kar jih pa prav nič ne ovira, da nadaljujejo delo svoje po prejšnjem smotru. Rečene gospode slabo pozna, kdor meni, da oni veledušno kaj pozabijo. Osveta, to je njih geslo, katero v senci kompromisa postaja tem nevarneje. Prej so javno oznanjevali, kaj mislijo, kaj nameravajo, sedaj vršilo se bode vse to bolj tajno, zaradi tega tudi bolj zavratno.

Poleg političnega društva na katoliški podlagi osrečili nas bodo tudi z zavarovalnico na katoliški podlagi in nemogoče ni, da doživimo še kako „Südmark“ tudi na katoliški podlagi. Zavarovalnica na katoliški podlagi imenuje se „Unio catholica“ in jaz bi jej ne bil baš posebno nasproten, ker je večina duhovnikov in cerkvenih poslopij zavarovanih pri židovskih bankah. To je resnica in vse kokodakanje v tem oziru ne pomaga nič.

Žal, da je prvi korak zavarovalnice na katoliški podlagi bil nesrečen. Neso še pričeli delovanja svojega in že so morali odsloviti glavnega ravnatelja, ker je imel prečudno misel, da je blagajnica v njegovem žepu najbolje shranjena. Odstavili so ga zaradi defraudacije. Njega sicer več ni pri zavodu, a ta začetek je zelo neugodno uplival in marsikdo je tak, kakor bi ga bil s kropom polil.

Jaz za svojo osebo ne gojim posebno iskrenih nadgled zavarovalnice „Unio catholica“. Par jednakih poskusov se je že sijajno ponesrečilo „Lagrand-Dumonceau“ hotel je zlružiti katoliški kapital in kako sramotno je pogorel! Da ne govorim o prefrigani Adeli Spitzeder, omenjam samo še znanega Bontouxa, kateremu so nešteti milijoni šli po vodi, dočim je on sam bil obsojen, da je par let mej štirimi stenami premišljal minljivost vsega, kar je posvetno.

S tem pa nikakor nesem hotel reči, da ni nujno potrebno, omejiti in zaježiti kvarno silo židovskega kapitala in oderuštva. A s tem, da se na katoliški podlagi dela konkurenca obrtnikom, podjetnikom, zavarovalnicam in drugim zavodom, s tem napeljava se voda baš na židovski mlin. A taci pomislekov, žal, katoliška podlaga ne pozna, sicer bi ne bili doživeli, da sta katoliška duhovnika kanonik Klun in kapelan Žitnik glasovala za nemškega protestanta dr. Bocka, čegar najbližji predniki so še bili nekda pristni obrezanci.

No pa jaz bi sicer ne bil toli nestrpen, da je stvar bila res neobhodna in da ni bilo nikogar drugega. A vsega tega ni bilo. Neobhodno ni bilo, da se je kar v jedni sapi glasovalo za dr. Bocka in na razpolaganje bilo je par narodnih veščakov. Vrhu tega je bilo pomisliti, da je na bolnici že troje nemških primarijev, samo jeden pa narodnjak. A vsemu temu nasproti bila je večina poslancev gluha in slepa. Mislili so si menda: Sedaj imamô tri nemške primarije, dodajmo jim še četrtega, potem bodo vsaj na pare in deželna bolnica v deželi kranjski, kjer biva 95% Slovencev, bode z božjo in našo pomočjo srečno ponemčena.

Skoro smejal bi se bil, kako iznajdljivi so bili gospodje glede Bockovih lastnostij. Podpisali so mu spričevalo popolne jezikovne zmožnosti, hvalili ga nad tropinaste žgance in naglašali njegovo docenturo, dasi nihče ni povedal, kje, na katerem vsenčilišču je že bil docent, akoravno nihče niti tega ni objavil, da je, akoravno je tolika „lux mundi“ pri natečaju za Inomost propal.

Pa saj vsega tega treba ni. Glavna in prva skrb bodi nekateremu narodnemu zastopniku, da se domačini ne jemlje v poštev. Čemu? saj je svet za vse dovolj prostoren, le ne za dr. Bocka, to pa zaradi tega ne, ker ni Slovenec.

Ker je dr. Bock tako izvrsten zdravnik za oči, mi je prav žal, da si ga mlada „Unio catholica“ ni od nas naročila. Dr. Bock bil bi morda preprečil, da bi jej glavni ravnatelj ne bil tako hudo očij izbrisal.

Na svidenje v novem letu!

Stara „Soča“

poskusila je zadnjič biti dovtipna in šla je h Kalanovemu lističu na posodo, kjer je srečno ugrabila „kanal“, dočim je „kloako“ imela še v svojem inventarji.

Tem povodom priznava, da imamo mi „lep, svetel papir.“ Žal, da mi o stari „Soči“ niti tega trditi ne moremo.

„Brus“.

A.: Žitnik bil bi najraje pol konservativec, pol liberallec.

B.: No, saj je.

A.: Kako to?!

B.: „No, vidiš, v teoriji je konservativec, liberallec pa v praksi!“

Slovani smo v Avstriji vender-le prvi.

V Ljubljani

umrla je nedavno gospa blizu 90 let stara. „Žalujoči ostalci“ izdali so običajni „parte“, toda na njem ni bila označena pokojnice starost, kar se je mnogim ljudem čudno zdelo. Kaj to pomenja?, kaj praviš ti k temu?“ vpraša nekdo svojega prijatelja.

„I to je popolnoma naravno! odvrne prijatelj. Da je na smrtnem listu tiskano, koliko je bila pokojnica stara, potem bi se začetkoma pač ne bilo moglo reči: „Gottes unerforschlichem Rathschlusse hat es gefallen“ ...

Zastavica.

Priobčil Anton Gabrijelčič v Kanalu.

Z *z* ponavlja dan se vsaki v prirodi.
S *p* prav rada miši večkrat škodi.
S *t* ti ljub je, ker ti je sorodnik.
S *č* življenja tvoj'ga bodi vódnik.
Z *l* pač reč ni, le abstraktna je beseda,
Z *m* nekdo imá je mnogo, svinja le seveda.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki).

Gospodu Dunajewskemu v preudarek.

„Brr! smodke so pa že prav za nič!“

— „Res je. Da nisem jaz tako star kadilec, kar proč bi jo vrgel!“

Narodna malomarnost.

Preteklo sredo imelo je društvo zdravnikov na Kranjskem svoj občni zbor. Ker so slovenski zdravniki v večini, bi bilo pač naravno, da je tudi vodstvo narodno. In tako bilo bi se tudi zgodilo, dobili bi bili vsaj narodnega tajnika, da so narodni zdravniki imeli toliko discipline, kakor nemški. Nemci prišli so vsi, naši pa kakor navadno ne. Propali smo za dva glasa. To je velika malomarnost, tem večja, ker dobro vemo, da par gospodov ni bilo nikjer zadržanih.

Njihova malomarnost je tem manj umestna, ker uživajo svojih volilcev zaupanje in bi baš pri takih pri-likah morali zastopati naroda čast in veljavo.

A-hacelj: Sta li čitala, da se je filharmonični družbi dovolilo, da sme podaljšati pri zgradbi svoje „Tonhalle“ rizarite do fasadne črte. Kaj pravita k temu?

B-hacelj: Jaz sem to že naprej vedel. Kadar gre za nemškutarijo, se nekaterim narodnjakom kar srce taja in to takim, ki so pri nameravani zgradbi „Sokolskega doma“ pazili na vsako ježico divjega ko- stanja.

C-hacelj: Res je tako! Mene je kar nevolja trla, ko mi je prijatelj pravil, kako ognjevito je finančnega odseka poročevalec priporočal filharmonične družbe prošnjo. Trdil je celo, da smo od filharmonične družbe dobili že več skladateljev.

A-hacelj: Rad bi vedel katere? Niti jednega ne. Filharmonična družba že davno ni več glasben, ampak samo strastno strankarsk zavod.

B-hacelj: To pa že od takrat, ko so izrinili naj- boljšega vodjo, kar so jih kdaj imeli, gospoda A. Ned- veda.

C-hacelj: Da izrinili, to pa zato, ker je slovansk skladatelj in ker se je za njegovega vodstva včasih vender še kaj slovenskega pelo!

A-hacelj: Odkar je g. Nedved odšel, je pa veliko drugače, „der deutsche Arzt“ ima prvo besedo.

B-hacelj: Zaradi tega nam pa še vender nihče ne brani, hvaliti jih nad zeleno deteljo.

A-hacelj: To je že vender od sile: Povsod kamor pogledam, sama hripa in hripa. Vse polno bolnikov.

B-hacelj: Tej bolezni pravijo tudi „influenza“. Kako se to pravi slovenski?

C-hacelj: Upliv!

B-hacelj: No tega „upliva“ se bodo pa gotovi gospodje z vsemi štirimi branili, ko bi bil tudi na „kato- liški podlagi“.

Tudi spomenik.

Iz Babne gorice se nam piše: Izanski gospod župnik, katerega dobro poznate, ker je že posredno pri Vas mo- ledoval, da bi blagovoljno s črnimi naočniki motrili nje- gova čudna dejanja, kolportuje baš te dni zaupnico dr. Mahničju pri svojih tovariših. Famosni ta spis slöve: „Podpisani izrekajo Vam najtoplejšo zahvalo za Vaše trudapolno, temeljito in plodonosno delovanje v „Rimskem Katoliku“ zoper lažnjivi liberalizem in novodobno brez- verstvo.

Prepričani smo, da bode Vaš „Rimski Katolik“ nek- daj najlepši spomenik na Vašem grobu..

Kdor zna, pa zna. In Izanski gospod župnik zna besedo zasukati, da bi se človek, kar za „krvavo stegno“ popraskal. Kako fino je besedo napeljal na Mahničjev grob, kako ljubko skrbi še živemu profesorju dodatkologije za dostojen spomenik! Z izredno darežljivostjo, ki že od nekdeji diči župnika Dolenca, položil mu je „Rimskega Katolika“ na grob, češ: to je „najlepši spomenik“, ki vrhu tega ne stane niti beliča.

To je jako praktično. Dr. Mahnič mora biti „naj- boljšega spomenika“ brezmejno vesel. Da, bati se je, da bi se samega veselja ne ulegel prezgodaj v hladni grob.

V ostalem pa še nismo gotovi, bi li ne sodilo, na „Mahničjev grob“ položiti tudi „krvavo stegno“ in čepice onih nemških buršev, katere je s tolikim oduševljenjem proslavljal kot „mučenike svete vere“.

Stvar je pomisleka vredna!

Quidam.

Pohlevnost je lepa lastnost.

Pohlevnost priporoča se nam kaj pogosto. Pravijo da je Bogu in ljudem ljuba. Zato je pa tudi naš pri- jatelj Kalan toli pohleven, da v vabilu na naročbo o svojem lističi pravi, da je v kratki dobi svojega izhajanja postal ljubljenelec slovenskega ljud- stva“.

Ali ni že Göthe nekje rekel: „Nur Lumpe sind bescheiden!“

Poslano*).

V kavarni „Pri slonu“ igrala sta pred malo dnevi dva gospoda. Jednega predniki hodili so skozi Rudeče morje, drugi pa je iz Ljubljanske meščanske hiše. Sredi mej igro oglasi se prvi precej glasno: „Sie spielen un- ehrenhaft!“ Te besede čule so se po vsej kavarni. Za- radi tega sem se jaz in z menoj tudi drugi gostje čudili, da drugi igralec po teh žalečih besedah ni zahteval zadoščenja, to tembolj, ker je nek- daj bil vojak, ali je morda še sedaj.

Prosim Vas, objavite to stvar, morebiti dobim po- tem kaj pojasnila.

Vsakdanji gost kavarne „Pri Slonu“.

*) Za objave pod to rubriko odvrčamo vsako odgovornost.

Drobiž.

V Darmstadtu izhajajoči „N. Hess. Volksblätter“ priobčili so nedavno naslednjo novost: „Se. königl. Hoheit der Grossherzog hat dem Herrn Jacob Becker in Darmstadt den Titel „Hofkrauteinschneider“ verliehen.“ — Radovedni smo, kakšna uniforma je predpisana za to uzvišeno dostojanstvo.

Gospodična: „Tukaj je pa res tako temno, da človek skoro svojih ust ne najde!“

Gospod: „Dovolite, gospodična, da vam pomagam iskati.“

Oče: „Vedi ga vrag, kaj je tej uri? Vsak hip se ustavi. Moram jo nesti k urarju, da je popravi.“

Mali Janezek: Ni treba, oče, saj sem jo jaz zjutraj na koritu vso iztrebil in izpral.“

Gospodar (svojemu slugi): „Jeden izmed naju mora biti blazen, ali jaz ali pa ti?“

Sluga: „Na to vprašanje ni lahko odgovoriti, vendar pa mislim, da bi vi blaznega sluge ne imeli v službi.“

Vabilo na naročbo.

Že djali so: „Ne bo ga več, — Zdaj, koncem leta „Brus“ bo preč! — A so hudo se motili — Ki na našo polt so pili. — Baš zdaj, ko leto ide v kraj — Nastopa „Brus“ svoj II. tečaj.

Spet brusil bo in se vrtil — Ljudi nerodne pa pestil. — Pestil jih bode in smešil — Ter uro tu in tam navil. — Ker še vedno „Brusa“ treba, kakor dnevnega nam hleba.

Tako govorili so nam prijatelji in somišljeniki. In ker je to tudi res, sklenili smo nadaljevati na pričetem potu. Program „Brusu“ bode kakor doslej. Ako bodo na gotovi strani milejše strune napeli, se bode tudi naša pisava primerno spremenila. Razorožili bodemo, kadar to store oni, ki nam stoje nasproti.

Več nam ne treba govoriti. Pristaše „odločne slovenske stranke“ prosimo, da nas podpirajo tudi nadalje, da, če še niso, pristopijo v naših sotrudnikov kolo in nas tudi gmotno podpirajo.

Slavnemu občinstvu naznanjamo, da nam je za bodoče leto več gospodov sotrudnikov obljubilo doneske v vezani in nevezani besedi. Mej drugim prične takoj v prvi številki jako priljubljeni humorist gosp. Vinko Lapajne pripovedovati, kako ga je Anže Kafol iz Šebrelj v koši nosil v Pariz in nazaj.

„Brus“ stoji za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrto leta 1 gld.

One gospode naročnike, ki so z naročnino še na dolgu, nujno opominjamo, da stvar nemudoma poravnajo.

Uredništvo in upravništvo „Brusovo“.

Telegrami „Brusu“.

Z Iga: Naš gospod so silno modri. Nekoč umrl je nekdo v naši občini. Gospod so takrat rekli: Za tega pa že ni treba moliti, „jaz dober stojim, da je že v nebesih.“

Iz Litije: „Irglpavšmatel“ še vedno ne pozna člana XIX. Pravijo, da ga je v „gobovi juhi“ utopil.

Z Viča pri Ljubljani: V naši občini se, hvala Bogu še vedno nemški uraduje.

Iz Gorice: Govori se, da je vsemu tukajšnjemu razkolu kriv dr. Gabrijelčič, kateremu je baje dr. vitez Tonkli bil infulo obljubil.

Z Dunaja: Iz jako zanesljivega vira sem ravnokar izvedel, da je slovenska državnozborska delegacija sklenila jako odločne korake. Šli so namreč vsi — domov.

Z Dunaja: Taaffe je nekda po svojem odgovoru na interpelacijo Plenerjevo dejal: „So hätten wir uns halt doch wieder einmal durchgefettet!“

Iz zapisnikov pokojnega Jurija Podvrbosmuka.

„Tašča je hudič!“ tako se mnogokrat čuje. A to nikakor ni prav, kajti zet ima s taščo navadno križ, hudič in križ to pa vendar ne gre skupaj.

Nekatera pijanistinja igra, kakor sv. pismo uči: da desnica ne ve, kaj levica dela.

„Kdor drugim jamo koplje, sam vanjo pade.“ Radoveden sem, kdaj se bode to gospodu Klunu zgodilo?

Ko bi se na jeziku žulji delali, bi jih nekatere ženske že zdavnaj imele.

Glavo zgubi oni, kdor srce najde.

O sv. Tomaži je najdaljša noč, zato naj vsak „Brusa“ po dnevu čita.

Zahvala in naznanilo.

Zahvaljujé se za dosedanjo podpero in naklonjenost, naznanjam p. n. občinstvu, da sem svoje literarno podjetje, znano pod imenom

„Rimski Katolik“

prekrstil in se bode odslej imenovalo

„Literarna klavnica“.

To ime je blaglasnejše in prikladnejše. V „Literarni klavnici“ prodajal bodem, kakor doslej „krvava stegna in do tretjine prirezane ženske jezike.“

Tudi imam vedno v zalogi nekoliko obrabljenih „natezalnic“.

S prošnjo za nadaljno zaupanje priporoča se slavnemu občinstvu

dr. Anton Mahnit,
profesor dodatkologije in posestnik
„krvavega stegna“.

Dober svet.

Ti jeziš se nad muho,
Ki ti pala je v juho.
Najbolje ukreneš,
Če ven mi jo deneš.
Da ne pride v prikubo.

J. C.

Nekaterim našim p. n. naročnikom.

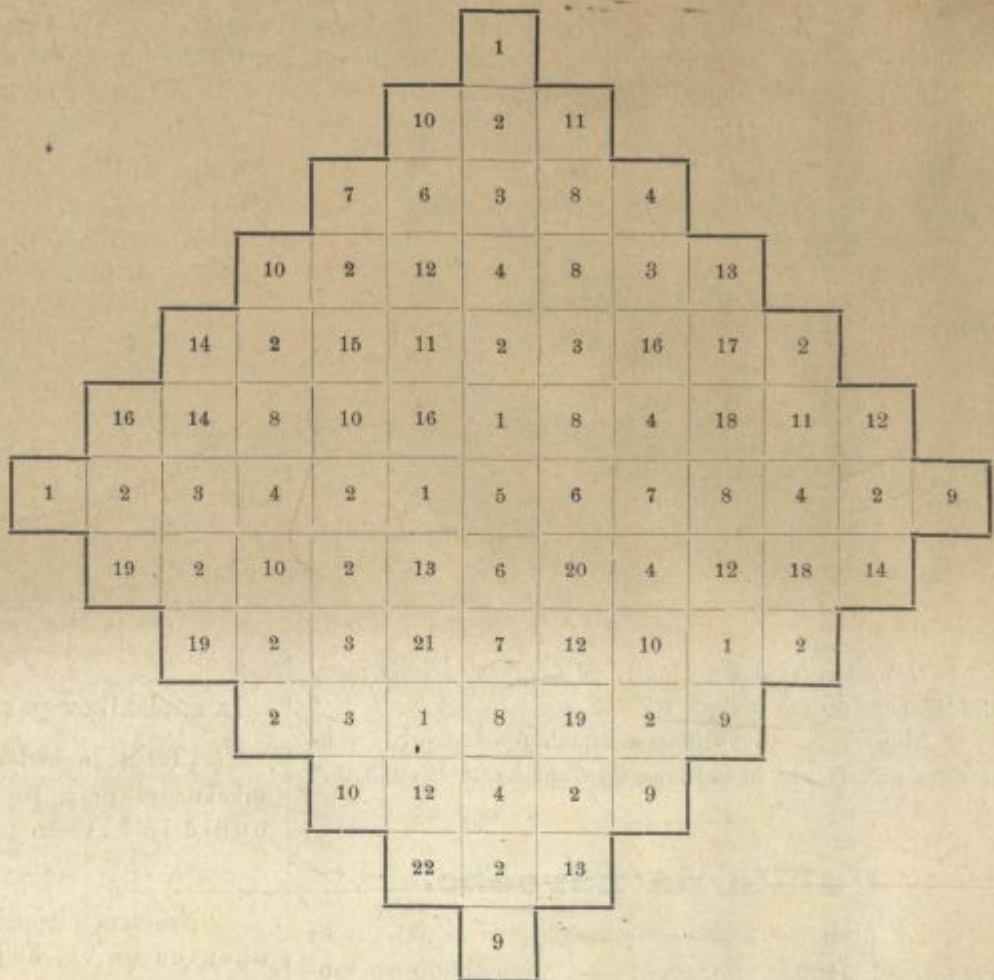
Novosadski šaljivi list „Star-mali“ pričel je posebno rubriko „Casnikarska filoksera“, v kateri navaja imena naročnikov, ki so mu naročnino še dolžni in vsote, katere mu dolgujejo.

V Slovincih takega načina iztrjevanja menda še ni treba, ker v nas zaostala naročnina ni tolika, kakor pri omenjenem srbskem listu in ker smo uverjeni, da so p. n. naročniki na plačilo le pozabili.

Ker pa zaostala naročnina vendar iznaša *par stotakov*, prosimo vse dotične naročnike najuljudneje, da nam nemudoma dopošljejo, kar nam gre.

Uredništvo in upravništvo
„Brusa“.

Številna zagonetka.

Ako se številke zamenjajo s črkami, dobi se sledeči pomen:

1. soglasnik, 2. olajšilo bolniku, 3. dvenogata žival, 4. moško krstno ime, 5. naslov igri, 6. kraljestvo, 7. ime odličnega in obče spoštovanega slovenskega rodoljuba, 8. lepa lastnost, 9. vas na Notranjskem, 10. ime slovenskega pisatelja, 11. posoda, 12. sladka tvarina.

Črke srednjih vrst (nizdolu in od leve na desno) povejo jedno in isto ime.

Rešitev zabavne naloge v 23. številki.

Š
s T o
b r E z a
Š k o F l j e
g l e d A l i š e
s l o v e N š č i n a
Š T E F A N K O Č E V A R
J o ž e v O š n j a k
F r a n Č i š k a
E v g E n i a
k o V a č
c A r
R

Dasi se je bilo vrnilo v nalogo par tiskovnih pomot, so jo vendar prav rešili gg.: Ivan Tomšič, posestnik na Vrhniki, Silvin Hrašovec, pravnik v Gradci in I. R. v Ljubljani.

Narodna.

(Zapisal Radovan)

Sedel je kmet baš pred božičem v svoji hiši, vzela oreh v roke, a predno ga je razbil, vzdihnil:

„Dal Bog, da bi mi hiša bila isto tako polna, kakor ta oreh!“

Potem razbije oreh, a ta bil je prazen. Kmet hitro popravi željo svojo rekoč:

„Bože mili, ne poslušaj, kar psiček laja!“

Listnica uredništva.

Gosp. Bojan v Medvodah: Kalan — Preska! Aj, aj! To je pa posebno zanimivo. A počakajva še malo!

Somišljenik Milan v Ljubljani: Le pošljite, nekaj se utegne vsekako porabiti in toliko doseči, da gosp. E ne bode več stavil tako kočljivih in neumestnih uprašanj.

Gosp. Filidor v T.: O Poddragi naj Vam povemo kaj podrobnostij! Drage volje, a sami malo vemo. Kako je s preiskavo nam ni znano. Le toliko vemo, da je 30 Poddražanov podpisalo se, da stopijo nazaj v rimsko-katoliško cerkev ako se jim dovoli: 1. slovansko bogoslužje; 2. ako ne bode nihče kaznovan, 3. ako se Poddraga loči od Št. Vida. — V cerkev hodijo Poddražani v Trst. — Nameravane žandarmerijske postaje v Poddragi ne bode. To je za danes vse, kar smo izvedeli.

Gosp. Mijo Sp. tukaj: Hvala! Kaj takega ni za nas.

